

Sygn. akt VIII C 540/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 4 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko R. S. (1) i K. U.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego R. S. (1) na rzecz powoda P. G. kwotę 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 867 zł. (osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- oddala powództwo wobec pozwanego K. U.,
- nakazuje pobrać od pozwanego R. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 304 zł. (trzysta cztery złote) tytułem tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 540/15

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2015 roku powód P. G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanym R. S. (1) i K. U. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 5.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był właścicielem samochodu P. (...) o nr rej. (...). W dniu 27 lipca 2014 r. P. G. zawarł z R. S. (1) umowę użyczenia powyższego pojazdu, po czym wydał go pozwanemu. Zgodnie z umową powód wyraził zgodę na oddanie pojazdu przez komodotariusza do używania K. U., rozszerzając odpowiedzialność za auto również na drugiego pozwanego. W dniu 30 sierpnia 2014 r. w miejscowości W. doszło do wypadku drogowego, podczas którego samochodem P. (...) o nr rej. (...) kierował K. U.. Właściwa miejscowo jednostka policji poinformowała, że sprawcą wypadku jest K. U., który był podejrzanym. Na skutek wypadku samochód powoda uległ całkowitemu zniszczeniu, wrak pojazdu został zełomowany. W ocenie strony powodowej odpowiedzialność K. U. wynika z tego, że pozwany był sprawcą wypadku drogowego. Natomiast źródłem odpowiedzialności R. S. (1) jest z jednej strony umowa użyczenia samochodu, z której wynika obowiązek pozwanego sprawowania pieczy nad pojazdem i używania go w sposób zgodny z umową i właściwościami, a z drugiej fakt utraty samochodu i niemożności jego zwrotu. Zdaniem powoda R. S. (1) nie może twierdzić, że używał przedmiotu zgodnie z umową oraz w sposób uzasadniający jego zużycie, gdyż zniszczenia pojazdu nie można w żaden sposób zakwalifikować jako zużycia będącego następstwem prawidłowego używania. Dochodzona pozwem kwota stanowi średnio rynkową cenę zakupu samochodu tej samej marki, modelu i rocznika.

(pozew k. 3- 4)

W odpowiedzi na pozew R. S. (1), reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o oddalenie powództwa całości. Pozwany potwierdził fakt zawarcia z powodem umowy użyczenia samochodu, jednak podkreślił, że powód wyraził zgodę na powierzenie pojazdu K. U.. Skoro R. S. (1) powierzył kierowanie samochodem K. U. to trudno mówić, aby pozwany używał pojazdu niezgodnie z umową.

(odpowiedź na pozew k. 25- 26)

Postanowieniem z dnia 6 maja 2016 r. Sąd zwolnił powoda częściowo od kosztów sądowych w zakresie wydatków na koszty związane z dowodem z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości.

(postanowienie k. 71)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie. Na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 r. K. U. wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 127- 130)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2011 r. P. G. kupił samochód P. (...) o nr VIN (...) za kwotę 4.000 zł. Po zakupie powód dokonał naprawy hamulców oraz zawieszania.

(faktura VAT nr (...) k. 75, zeznania powoda k. 129 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 58 v.)

W dniu 27 lipca 2014 r. P. G. zawarł z R. S. (1) umowę użyczenia powyższego pojazdu do celów transportowych na czas do końca 2014 r. Obie strony wyraziły zgodę na prowadzenie samochodu i ponoszenie za niego odpowiedzialności przez K. U.. W trakcie podpisywania umowy pojazd został wydany K. U..

(umowa użyczenia k. 8, zeznania pozwanego K. U. k. 129 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 128)

W dniu 30 sierpnia 2014 r. w miejscowości W. doszło do wypadku drogowego, podczas którego samochodem P. (...) o nr rej. (...) kierował K. U..

(zeznania pozwanego K. U. k. 129 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 128- 129)

Komisariat Policji w Dobrej prowadził postępowanie (...) 134/14 przeciwko K. U. podejrzanemu o przestępstwo z art. 177 § 1 kk polegającego na spowodowaniu wypadku drogowego w dniu 30 sierpnia 2014 r. w miejscowości W.. Według stanu na dzień 20 maja 2016 r. postępowanie przygotowawcze zostało zawieszono z uwagi na brak możliwości dokładnego określenia obrażeń pasażera samochodu P. (...), D. K..

(pisma Komisariatu Policji w Dobrej k. 13 i k. 81)

Na skutek wypadku samochód powoda uległ całkowitemu zniszczeniu, w związku z czym pojazd został oddany do demontażu.

(zaświadczenie o demontażu pojazdu k. 14)

Wartość rynkowa samochodu P. (...) o nr rej. (...) na dzień 30 sierpnia 2014 r. wynosiła 5.000 zł.

(opinia biegłego R. S. (2) k. 110- 111)

Pismem z dnia 30 października 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał R. S. (1) i K. U. do zapłaty kwoty 5.000 zł., tytułem zwrotu wartości samochodu P. (...) o nr rej. (...), w terminie 7 dni od doręczenia pisma. Pismo zostało doręczone pozwanym w dniu 10 listopada 2014 r.

(wezwanie do zapłaty k. 10, potwierdzenia odbioru k. 11)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a także na podstawie zeznań powoda i pozwanego K. U..

Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom R. S. (1), w części w której podał, że K. U. miał płacić za użytkowanie pojazdu powoda. Powyższe zeznania R. S. (1) są sprzeczne nie tylko z zeznaniami powoda, który wyraźnie zaprzeczył powyższemu ustaleniu, ale również z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia. Bezsprzecznym jest, że K. U. był zatrudniony przez R. S. (1), zatem bardziej prawdopodobne jest, że pierwszy z wymienionych pozwanych użytkował pojazd w celu wykonywania obowiązków pracowniczych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne wobec pozwanego R. S. (1).

W przedmiotowej sprawie P. G. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. S. (1) i K. U. kwoty 5.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem równowartości samochodu P. (...) o nr rej. (...).

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 27 lipca 2014 r. P. G. zawarł z R. S. (1) umowę użyczenia powyższego pojazdu do celów transportowych. W myśl art. 710 kc przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy.

Z kolei art. 712 § 1 kc stanowi, że jeżeli umowa nie określa sposobu używania rzeczy, biorący może rzeczy używać w sposób odpowiadający jej właściwościom i przeznaczeniu. Ponadto w myśl art. 714 kc biorący do używania jest odpowiedzialny za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy, jeżeli jej używa w sposób sprzeczny z umową albo z właściwościami lub z przeznaczeniem rzeczy, albo gdy nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności powierza rzecz innej osobie, a rzecz nie byłaby uległa utracie lub uszkodzeniu, gdyby jej używał w sposób właściwy albo gdyby ją zachował u siebie.

Natomiast podstawę odpowiedzialności R. S. (1) należy upatrywać w treści art. 718 § 1 kc, zgodnie z którym po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Skoro przedmiot umowy użyczenia uległ tak poważnemu uszkodzeniu na skutek wypadku drogowego, który miał miejsce w dniu 30 sierpnia 2014 r. w miejscowości W., że pojazd został oddany do demontażu, to R. S. (1) nie mógł spełnić swojego zobowiązania, o którym mowa w art. 718 § 1 kc. Dlatego też żądanie pozwu zapłaty kwoty 5.000 zł. tytułem równowartości samochodu P. (...) o nr rej. (...) jest wobec R. S. (1) w pełni uzasadnione. Dochodzona przez powoda kwota tytułem zwrotu równowartości utraconego pojazdu znalazła potwierdzenie w opinii biegłego R. S. (2).

Natomiast odmiennie Sąd ocenił zasadność powództwa wobec drugiego pozwanego, K. U.. Nie ma wątpliwości, że ten pozwany nie był stroną umowy użyczenia zawartej w dniu 27 lipca 2014 r. Strony powołanej umowy uzgodniły jedynie, że K. U. będzie mógł prowadzić samochód będący przedmiotem umowy oraz ponosić za niego odpowiedzialność. Wyrażenie przez powoda zgody na korzystanie z pojazdu przez drugiego pozwanego ma znaczenie m. in. dla powstania odpowiedzialności biorącego do używania, o której mowa w art. 714 kc. Jednak już uzgodnienie dokonane pomiędzy P. G. i R. S. (1) co do odpowiedzialności za przedmiot użyczenia K. U., będzie wobec tego ostatniego bezskuteczne. K. U. nie był stroną umowy, R. S. (1) nie działał w charakterze jego pełnomocnika. Zatem powód oraz R. S. (1) nie mogli poprzez czynność prawną zawartą pomiędzy nimi zobowiązać osoby trzeciej. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa

wyjaśniła, że w jej ocenie odpowiedzialność K. U. wynika z tego, iż pozwany był sprawcą wypadku drogowego. Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie powyższego ustalenia. Co prawda Komisariat Policji w Dobrej prowadził postępowanie przygotowawcze przeciwko K. U. podejrzanemu o przestępstwo z art. 177 § 1 kk polegające na spowodowaniu wypadku drogowego w dniu 30 sierpnia 2014 r. w miejscowości W.. Jednak według stanu na dzień 20 maja 2016 r. powyższe śledztwo zostało zawieszono z uwagi na brak możliwości dokładnego określenia obrażeń pasażera samochodu P. (...), D. K.. Należy zauważyć, że strona powodowa nie składała kolejnych wniosków dowodowych zmierzających do ustalenia aktualnego na dzień zamknięcia rozprawy stanu postępowania przygotowawczego prowadzonego przeciwko K. U.. Z drugiej strony z zeznań K. U. wynika, że stan ten nie uległ zmianie w porównaniu do tego opisanego w piśmie Komisariatu Policji w Dobrej z dnia 20 maja 2016 r. Co jeszcze istotne K. U. nie potwierdził, aby do uszkodzenia samochodu powoda doszło z jego winy tłumacząc, że wypadek został spowodowany przez wtargnięcie zwierzęcia na drogę. Zatem Sąd uznał, że twierdzenie strony powodowej o tym, iż to K. U. był sprawcą wypadku drogowego, na skutek którego doszło do uszkodzenia pojazdu powoda, jest nieudowodnione. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St. Prawn. 2012/1/123-148). Dlatego też Sąd oddalił powództwo wobec K. U..

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jak już była o tym mowa powyżej, pismem z dnia 30 października 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał R. S. (1) do zapłaty kwoty 5.000 zł., tytułem zwrotu wartości samochodu P. (...) o nr rej. (...), w terminie 7 dni od doręczenia pisma. Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 10 listopada 2014 r. Dlatego też kwotę 5.000 zł. Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia jego wniesienia, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. należą się powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości w stosunku do pozwanego R. S. (1). Wobec tego Sąd w całości obciążył tego pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej kwocie 867 zł. Poniesione przez stronę powodową koszty to opłata od pozwu w wysokości 250 zł., opłata sądowa od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 600 zł. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego R. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 304 zł., tytułem kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci wynagrodzenia biegłego R. S. (2).